

ANKER

tijdschrift
van de Oud-Leerlingenbond van het
Sint-Jozefscollege Aarschot

eerste digitale editie (jaargang 2014)

Beste lezer

Een klein jaar geleden verscheen het laatste papieren nummer van Anker. Na een radiostilte van enkele maanden - op zoek naar de juiste overgang - presenteert de eeuwig gemotiveerde redactie de eerste digitale editie van het oud-leerlingenblad op de website van het Sint-Jozefscollege. Dit nummer is meteen de hele jaargang 2014.

Op 7 maart 2014 overleed E.H. Jan De Kolver, een modern priester-leraar in preconcliaire tijden. U vindt over hem een In Memoriam.

Vaste Ankerreporter Fred Brattinga geraakte deze keer niet verder dan De Knoet en interviewde er dan maar 'bekende Aarschottenaar' den Thesse.

Traditiegetrouw berichten we ook in tekst en beeld over de voorbije oud-leerlingendag (18 oktober 2014).

In een terugblik vertellen we u over treffende gebeurtenissen in 1964 en 1974, publiceren we een wat lang onderweg gebleven tekst over E.H. Jos Geuns (1932-1940), ons bezorgd door oud-leerling John Vissenaeken, en ruimen we plaats in voor een toegestuurd artikel over E.H. Frans Drijvers (1885 - 1890), die 100 jaar geleden overleed.

Oud-leerling en chemicus Bert Weckhuysen legt in een Nederlands krantenartikel uit waarom chemie vandaag zo hot is.

De rubriek 'In het nieuws' biedt u artikels over oud-leerlingen, oud-leraars, leerlingen of leraren die de voorbije periode op één of andere manier het nieuws hebben gehaald.

Wie hen en het bruisende collegeleven van vandaag op de voet wil volgen, blijft gewoon op de website en leest de nieuwsberichten onder de knop van de verschillende afdelingen. Wie het nog sneller en flitsender wil, surft naar de open facebookpagina van *Collegeman*.

Zoals van oudsher wensen we u veel leesgenot.

De redactie

januari 2015

IN MEMORIAM E. H. JAN DE KELVER

Op 7 maart 2014 overleed op gezegende leeftijd E.H. Jan De Kelder, oud-leraar van het Sint-Jozefscollege (1949-1957).

Over hem schreef Tony Mertens, nadat hij hem in 1998 voor Anker had geïnterviewd n.a.v. zijn ontslag als deken van Leuven: "Later werd duidelijk dat de man tijdens acht jaar leraarschap de basis had gelegd van de 'moderne tijden' op het Schaluin. De studentengeneraties van toen herinneren zich hun oud-leraar als een buitenbeentje, maar vooral als hun beschermheer, wanneer het belang van leerlingen op het spel stond."

Jan De Kelder werd op 23 mei 1922 geboren in Puurs. Hij werd priester gewijd in Mechelen op 13 april 1947 en studeerde af als licentiaat klassieke filologie. Na zijn periode in Aarschot werd hij achtereenvolgens leraar in het Sint-Pieterscollege van Leuven en het Heilig Hartinstituut van Heverlee en kortstondig leraar godsdienst in het atheneum van Brussel en het lyceum van Vilvoorde. In 1969 werd hij benoemd tot deken in Bierbeek en in 1982 tot deken in Leuven, waar hij met succes zijn schouders zette onder het restauratiedossier van de Sint-Pieterskerk. Zijn begrafenis had plaats op 15 maart 2014.

Anker publiceert de toespraken van zijn zus en van oud-leerling Leon Verbruggen (retorica 1953) uitgesproken tijdens de afscheidsplechtigheid en een 'Bezinning' van de hand van Jan De Kelder.

Getuigenis bij de uitvaartplechtigheid van mijn broer

Jan was de oudste van ons zes.

Zoals u al hoorde, had hij een vruchtbaar en boeiend leven. Hij was een briljante student. Bij zijn verhuizing naar 'De Rozenberg' vond ik nog een stapel erekaarten terug.

Later kenden velen hem als een begaafd en gedreven leraar en priester. Hij putte heel zijn leven kracht uit de dagelijkse mis. Hij begeleidde kampen van de KSA en de Chiro en was aalmoezenier van de scouts.

Maar Jan was ook een mens.

Hij hield van goed eten, een glas goede wijn, een frisse pint. Hij ging graag en soms ver op reis.

Hij werd 'gesoigneerd'. Toen mama nog leefde, ging hij elke zondag naar haar, samen eten, eerst thuis op de 'Oude Baan', later in het rusthuis Sint-Carolus. In Bierbeek at hij dagelijks bij de zusters. Toen kweekte hij zijn buikje, later met recht buik te noemen! Zuster Rafael kookte immers vooral wat hij graag at ..., want als hij iets niet graag lustte, dan at hij het ook niet.

Heel regelmatig was hij ook te gast bij zijn broers en zussen.

Wij kregen dan veel wijze lessen mee.

Toen kwam Leuven. Mama overleed. Vanaf dan kwam Jan 's zondags bij Albert en Joanna, 's maandags bij Frans en Louisa en 's vrijdags bij ons.

Wij hadden veel respect voor onze oudste broer, maar waren soms ook wel eens kwaad en dachten: 'De preekstoel staat in de kerk, zenne!' Humor en humeur verschillen ook maar twee letters en hij bespeelde ze allebei.

Toen hij met pensioen ging, wou hij niet in het centrum van Leuven blijven wonen: hij werd geen controleur in Sint-Pieter! Het werd dus de Naamssteenweg. Gelukkig werd hem de kans geboden om voor de ouderen de mis op te dragen in het gebouw hiernaast in het Heilig Hartinstituut.

Dan kwam Parkinson aanzetten en geleidelijk aan een minder goed evenwicht. We werden bang, de dagelijkse wandeling hierheen werd riskant. Dankzij Zr. Peeters en veel verenigde krachten kon Jan naar 'De Rozenberg' komen. Het was moeilijk, heel moeilijk voor hem: 'Thuis ben je nog altijd de baas, in een rustoord niet' Nog moeilijker werd het na zijn eerste zware val: ziekenhuis en revalideren was geen lachje. Hij herstelde, maar besepte hoe kwetsbaar hij werd.

En hij viel nogmaals, en nogmaals. Hij werd afhankelijk. Hij noemde het betutteling dat men hem een rolstoel aanbod. Maar ook die beproeving moest hij ondergaan. Hij aanvaardde het, hij kon niet anders.

De laatste weken kon hij nog praten, maar we verstonden hem niet. En ik was bij hem, toen hij stierf: zo rustig, zo vredig, zo vol overgave.

Jan,
Ik weet zeker dat Marcel, Albert en Jeanne u vrijdagmiddag met een goed glas wijn stonden op te wachten. Frans en ikzelf hebben vrijdagavond met een ons geschonken fles champagne op u getoast op uw hemelvaart.

Jan, rust voor altijd. Wij volgen.

Getuigenis bij de uitvaartplechtigheid van mijn oud-leraar

Geachte familieleden van mijnheer De Kelder,
Geachte aanwezigen

Namens onze retorica, retorica 1953 van het Sint-Jozefscollege te Aarschot met als titularis mijnheer De Kelder, willen we u even toespreken. Het zal kort zijn, maar gemeend.

Mijnheer De Kelder had een schrandere geest, een groot gevoel voor humor en een sterk relativiseringsvermogen, vooral als het ging om hemzelf, maar we zouden hem erg te kort doen als we ons slechts dat zouden herinneren. Hij blijft in ons hart om zijn menselijke warmte en zijn liefde voor zijn leerlingen. Hij was er voor hen. En dat is niet min. En... hij hield niet van schijn, enkel van authenticiteit zijn.

In onze jeugd liepen we in het college zijn kamer in en uit, telkens als ons dat inviel en al lagen er stapels huistaken op zijn bureau en al moest hij nog lessen voorbereiden, wij waren welkom en hij maakte tijd. Altijd. Toen beseften we dat niet eens, nu wel.

Vele jongeren heeft hij als proost van de KSA een werkelijk zonovergoten jeugd bezorgd, een jeugd vol licht en vriendschap met soms wekenlange fiets- en trektochten en kampen in het hooggebergte. Nu nog, meer dan 60 jaar later, spreken we erover.

En ja, in 1950 kwamen enkelen dodelijk ziek terug van een Romereis, waaronder hijzelf, en er was een beenmergpunctie nodig om te weten of het paratyfus was. Pas onlangs vernamen we dat hij zich aanbood voor dat pijnlijk onderzoek. Nooit heeft hij er ons iets van gezegd. Maar alle zieken profiteerden mee.

Zelfs toen onze collegetijd voorbij was en de meesten verder studeerden, richtte hij mee studentenclub Tijl op. Hij kwam naar de bijeenkomsten en zorgde ervoor dat we mekaar niet uit het oog zouden verliezen.

Lang, zeer lang na onze studententijd, toen hij Aarschot al vele jaren had verlaten, tot vorig jaar toe, bleef hij met ons contact houden en kwam hij tweemaal per jaar naar een gezellig samenzijn in Het Wit Toreke in Aarschot, al namen zijn krachten af. Het was een vriendschap tot over de grenzen van de tijd.

Hij keek veel dieper dan de wereld van het zichtbare, want hij keek met de ogen van zijn hart, leefde niet aan de oppervlakte, niet aan de buitenkant, maar in het mysterie van de binnenkant.

En al is hij nu overleden en zijn zijn ogen gesloten, toch leeft hij in Gods barmhartig Licht, boven ieders voorstellingsvermogen. Maar we zullen hem weerzien, samen met al onze reeds overleden klasgenoten, we zullen hen weerzien, zeker weten, over de dood heen, maar dan in onsterfelijkheid, bekleed met de glans van Gods heerlijkheid.

Tot ziens, beste mijnheer De Kelver en bedankt namens eenieder van ons.

Leon Verbruggen, 15 maart 2014

Bezinning

Als de zon voor mij voorgoed is ondergegaan
en ik moest binnentreden in de nacht van de dood
wil ik zeggen, al kan ik niet meer spreken; wel beseffen.
Alles is goed. Alles is in orde nu. Nee, ik ben niet dood.
Ik ben gewoon naar de andere oever.

Het leven verandert.
Het wordt ruimer, voller, inniger,
geen begrenzing en geen beperking meer,
geen duisternis en geen droefheid meer.
Er is alleen die eeuwige levensstroom,
waarin ik zacht en zalig onderga.

Alles wordt 'licht'. Alles wordt 'liefde'.
De aarde kan me geen pijn meer doen,
in God zijn alle wensen vervuld.
Ik kan alleen maar dankbaar zijn.

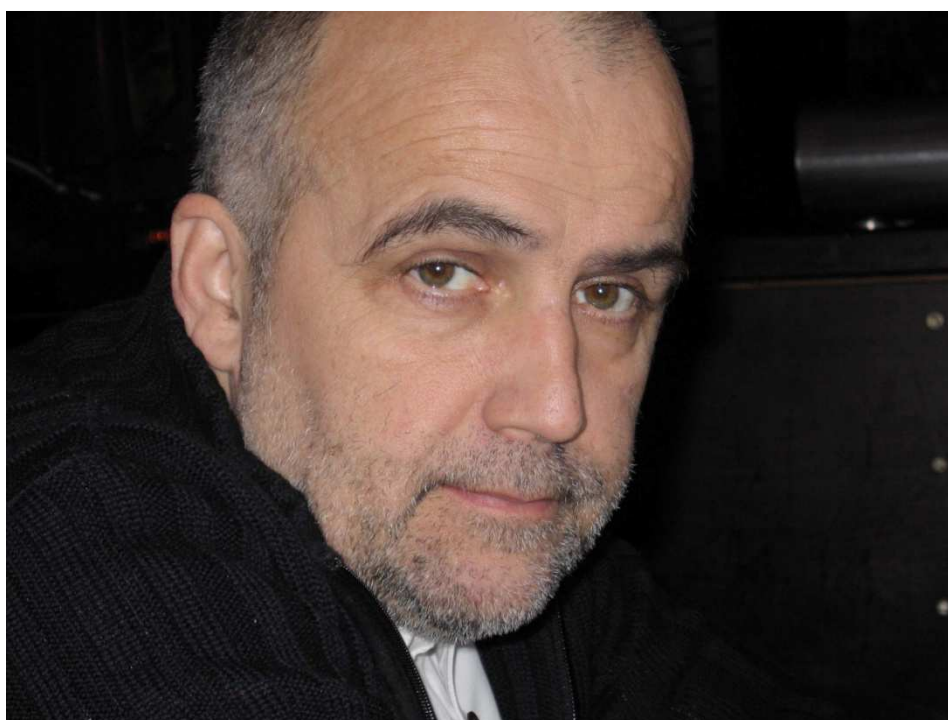
Mijn geluk is volkomen. Ik leef. Ik ben in vrede,
want ik ben geborgen
in de armen van een oneindig goede God.
'Zo zie ik mijn dood.'

E.H. Jan De Kelder

**In onze reeks 'Bekende oud-leerlingen'
sprak Anker met**

Benoit Theyskens

den These van 'De Knoet'

Benoit Theyskens is oud-leerling. Hij is 59 jaar en al 40 jaar uitbater van De Knoet in Aarschot. Hij woont al meer dan 30 jaar met zijn 'Wit Konijn' Martine in Halen. Hij heeft één zoon, Sam, die 34 jaar is. Wij hadden een gesprek met den These in ... De Knoet.

Laten we beginnen bij het begin. Uit wat voor nest kom je?

Uit een zeer conservatief en christelijk gezin. Met 9 kinderen: 5 jongens en 4 meisjes. Ik was de vierde in de rij. Vader had oorspronkelijk een leerlooierij in Rillaar en was later fiscaal raadgever. Moeder was huisvrouw. Zij is ondertussen 88.

Hoe waren je kinderjaren?

Enerzijds zorgeloos: ik had alles. Anderzijds zeer gedisciplineerd. Als in een pensionaat. De schoenen moesten op hun plaats staan, het bed opgemaakt En ik kon me moeilijk aanpassen aan sommige regels. Ik heb dan ook elke dag slaag gehad. Wel verdiend.

Hoe zag je schoolloopbaan er uit?

Ik ben begonnen in de kleuterschool van Sancta Maria: bij zuster Leandra, van wie ik het 'flebke' was, en zuster Amanda. Het eerste studiejaar heb ik gevolgd in het college bij mevrouw Mussche. Mijn probleem was dat ik in het Frans was opgevoed. Mijn vader was een Franstalige. Frans was de gezinstaal. Mevrouw Mussche moest dan ook vaak vertalen. In het eerste studiejaar heb ik voor het eerst gebroost: ik had me van half negen tot twaalf uur thuis op de zolder verborgen. Ik ben nooit graag naar school geweest. Anderzijds zorgde ik ervoor dat er op school elke dag ambiance was. Op school heb ik dan ook behoorlijk wat slaag gekregen, maar ik was het gewoon om te incasseren. In het middelbaar zat ik in het laatste jaar vóór het VSO. In de vierdes ben ik gebuisd voor wiskunde. En in het bisjaar ging het van kwaad naar erger. Ik ben dan overgestapt naar het Damiaaninstituut. Ik heb er een A3 behaald. De dag voor ik 18 werd, ben ik gestopt. De school is het enige in mijn leven wat ik nooit graag gedaan heb.

Heb je nog contacten met je medeleerlingen van toen?

Toen had ik veel kameraden in alle scholen. Maar echte vrienden heb ik er niet aan overgehouden, kennissen wel. Iedereen kent mij.

Aan welke leerkrachten hou je goede herinneringen over?

Ik heb aan niemand slechte herinneringen. Die mensen deden allemaal hun best. De school was zachtaardig tegenover thuis. Turnleraar Frans De Vis, een vaderfiguur, had vaak compassie met mij als ik thuis weer eens slaag had gekregen. Anderzijds heb ik van die Spartaanse opvoeding veel geleerd.

Wat deed je toen je de school definitief vaarwel had gezegd?

Ik deed van alles. Ik werkte in de brouwerij De Sleutel: flesjes sorteren, lege bakken wegzetten En ik was een sjacheraar: ik kocht en verkocht auto's en brommers. Ook tapte ik in Tonzent, in de Harmonie en zelfs in Drakenstaart in Oostende. Op een bepaald ogenblik wilden Toon Smets en Bert Van Edom een café beginnen, maar alleen als den Thesse meedeed. Ik heb me toen op sleeptouw

laten nemen. Toen mijn vader het te weten kwam, ben ik meteen het huis uitgezet. Ik heb toen een paar nachten op het kot van Bekke Van Edom in de Schapenstraat en een paar weken in het Regahof bij Toon Smets geslapen. En dan ben ik hier ingetrokken, zonder elektriciteit of wat dan ook. Ik mocht tweemaal per week gaan douchen bij een vriendin.

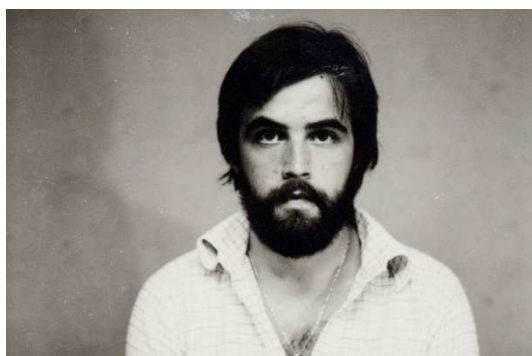
1970 - 4ModC : Benoit op de 2e rij - 2e van rechts

Waarom begint iemand een café?

Ik versta het ook niet. Ik wou het ook niet doen en ik zou het zeker nooit meer doen. Een café 'fret' je op. Je bent er van 's morgens tot 's avonds mee bezig. Alleen de zaak telt. Je hebt niets anders meer. En je bent ook te veel met regels en cijfers bezig. Vanaf dag 1 moet er geteld worden. Gelukkig kon ik met het organiseren van optredens toch nog enige creativiteit kwijt. Toon en Bekke stopten ermee wegens te veel werk. En ik bleef alleen achter, en maar 'toeken en wroeten'. Toen brouwerij De Sleutel wat later failliet ging, werd het hele café aangeslagen. Ik heb toen van vrienden geld gekregen om de zaak af te kopen van de curator.

Het aantal cafés loopt sterk terug. Hoe verklaar je dat?

Het is allemaal veel te gestructureerd. De druk is te hoog. Wetgeving en reglementering op alles en nog wat: brandveiligheid, lawaai, ... noem maar op. Je moet er ook altijd staan. De kans om 'normaal' te eindigen is klein met alcohol, sigaretten, vrouwen en nachten.

Hoe verklaar je het succes van De Knoet? Wat maakt De Knoet anders?

De Knoet is meer dan een café. Het is een vereniging, een club. Zo hebben wij een driemaandelijks tijdschrift: de Knoetkrant. Met eigen meningen, ongecensureerd. Wij hebben ook de poëzienachten van Johan Noppen ondersteund: zo kwamen Simon Vinkenoog en Marcel Van Maele naar De Knoet. En later in de 'live-versie'

van 'De toestand is hopeloos maar niet ernstig', een radioprogramma op Radio 1, waarvan ik een absolute fan was, zijn ook Kris De Bruyne, Bram Vermeulen en Guido Belcanto langs geweest. De Knoet is ook een sportvereniging. Wij organiseren al 20 jaar het kermiscriterium op de Elisabethlaan, de Appelbloesemjogging, de Tooghangerskoers Kortom, De Knoet is meer dan een café. De Knoet is De Knoet. Een kroeg moet meer doen dan pinten tappen.

Je bent zelf ook een verwoed sporter.

Ik probeer minstens 1 uur per dag te sporten. Ik loop gemiddeld per week toch wel zo'n 30 à 40 km. En ik fiets. En zwem een beetje.

Zijn de jongeren in die 40 jaar veranderd?

De jeugd is innerlijk niet veranderd, uiterlijk wel. Zij rijden nu met een auto in plaats van met een fiets. En ze hebben al alles: ze hebben geen doel meer. Ze hebben zaken die wij niet hadden, maar velen missen het familiale.

Is er een alcohol- of drugprobleem bij de jeugd?

Er is niet alleen een probleem bij de jeugd. Ook ouderen zitten aan de coke. Ik kan er zo een aantal opnoemen. Ik pleit voor een nultolerantie inzake drugs. Het thuisalcoholisme is ook een groter probleem dan een paar pinten drinken in de kroeg. Op café is er toch nog wat sociale controle.

Er bestaat sinds enkele jaren een rookverbod in cafés. Jij bent daar tegen. Waarom?

Wij hebben dat uitgetest vóór er een wetgeving over was. Wij hebben van ons internetcafé een rookvrij café gemaakt. De mensen konden kiezen tussen het café voor rokers en het rookvrij café. Het rookvrij

café was een fiasco. Het heeft mij 20 000 euro gekost. Nu er een rookverbod is, hebben wij een rookruimte. Dat werkt, maar ten koste van de gezelligheid.

Wat doe jij nog in het café?

Alles: tappen, opdienen Je moet mee aan het front staan om te weten wat er gebeurt.

Hoeveel mensen heb je in dienst?

We hebben een beroepscoëfficiënt van 8 à 9. Dat wil zeggen: als we alle uren van alle medewerkers optellen, komen we aan 8 à 9 voltijdsen. Ooit hadden we 14 fulltimes.

Hoe ziet een gemiddelde dag van jou er uit?

Ik sta op om 6 uur. Tussen 7 en 8 uur ben ik hier in het café. Het café gaat open tussen 7 u. en 7.30 u. En ik ben terug thuis rond 1 uur 's nachts. In het weekend wordt dat 4 of 5 uur.

Hoe hou je dat vol?

Doseren is belangrijk: doseren met eten, drinken, roken, sporten

Hoe lang doe je nog voort met De Knoet?

Zolang ik gezond ben en mijn personeel en cliënteel het appreciëren.

Je hebt een zoon: een opvolger?

Ik hoop van niet. Sam werkt als verkoper bij Sigma; hij heeft een goede baan. Bovendien heeft hij een gezin; en gezinsleven en café gaan niet samen.

Tot slot, wat doet den Thesse in zijn vrije tijd?

In mijn vrije tijd trek ik de natuur in. Ik wandel en geniet.

Fred Brattinga

OUD-LEERLINGENDAG 2014

YouTube, Facebook, website. Je kan er het bruisende collegeleven op volgen. Maar de enige echte manier om je collegetijd opnieuw te beleven is nog eens binnen te lopen ... op het Herfstfeest, of ... - waarom niet - ter gelegenheid van de oud-leerlingendag, sinds decennia steevast op de voorlaatste zaterdag van oktober. Uniek aan de traditie is het gegeven dat hij verschillende generaties van oud-leerlingen samen aan de feestdis brengt. En dat was ook weer het geval in de refter van Bekaf op zaterdag 18 oktober 2014.

Verbondenheid

Het herschreven en bij de tijd gebracht opvoedingsproject van de school is opgebouwd rond drie kernbegrippen: dienstbaarheid, duurzaamheid en verbondenheid. Het laatste begrip bevat ook de dimensie die er op een oud-leerlingendag aan toegevoegd wordt: verbondenheid met de grote collegefamilie over de generaties heen. Van eindjaar 1947 tot eindjaar 2009 waren ze vertegenwoordigd. Het verheugde de organisatoren dat de Joskes zo talrijk aanwezig waren. Ook de twintigjarigen trouwens. Dat belooft voor over 5 jaar, als ze zilveren jubilarissen zullen zijn. Daar tussenin zaten o.a. de gouden jubilarissen van eindjaar 1964 en leden van retorica 1960, die zich al op initiatief van André Andries in de namiddag verzameld hadden op het Schaluin om er de sfeer van weleer op te snuiven.

De avond leverde voor iedereen zoveel verhalen, zoveel herinneringen op dat de rijke geschiedenis van de school episodisch herbeleefd werd en voor een stukje ook, naarmate de avond vorderde, herschreven werd. De klasfoto's aan de panelen hielpen daarbij. De illusie van de leeftijd weerkaatste misschien bij sommige beelden iets te fel. Het ene gezicht was namelijk al iets beter reconstrueerbaar dan het andere. Maar ontegensprekelijk sprak er de onverbreekelijke band uit tussen klasgenoten die destijds opgebouwd is geweest. Zelf na jaren leek het toch alsof er geen tijd gepasseerd was.

Eenheid in verscheidenheid

De school is in omvang een serieuze KMO geworden met 250 personeelsleden, 1150 leerlingen secundair, 620 leerlingen basis en 1800 cursisten in CVO Hageland. Ze leven samen binnen het Sint-Jozefcollege, dat op die manier onderwijs verschaft van 2,5 tot 92,5. Van die eenheid getuigt het nieuwe logo, afgedrukt op de menukaart.

De vier pijlen staan voor de vier afdelingen: basisschool, eerste graad secundair (Bekaf), tweede en derde graad secundair (Schaluin) en CVO, elk met een verschillend kleur binnen hetzelfde pallet. En ze hoeven niet allemaal dezelfde richting uit te wijzen. Eenheid in verscheidenheid, weet je wel.

Bouwen

De deelnemers hadden het al gemerkt bij het zoeken van de weg naar de feestdis: er wordt ijverig gebouwd. Op 1 september nam de basisschool een nieuw gebouw van 14 klassen in gebruik. In juni startte de bouw van 8 klassen voor de eerste graad SO aan de andere kant van het voetbalveld tegen de vijver. Aan de overkant van de Bekafaan komt er een sporthal met refter en klassen voor de dagcursussen van het CVO. De school breidt in en uit op Bekaf om de materiële situatie voor leerlingen en cursisten veilig te stellen. Daarmee hoopt de directie een einde te stellen aan meer dan 50 jaar 'barakken-geschiedenis' op Bekaf. Wie het van dichterbij wil volgen, kan elders op de website terecht.

Zekerheden

Een oud-leerlingendag is niet mogelijk zonder de inzet van een aantal mensen. Daarom dankte algemeen directeur Hugo Van Malcot ook in naam van Viviane Van Dijck, directeur van de eerste graad, oprecht de organisatoren, de bestuursleden van de oud-leerlingenbond: Roger Willems, oud-directeur eerste graad en in de oud-leerlingenbond de energieke coördinator, de andere oud-directies Jef Ceulemans, Paul Brams, Jan Van Bael en verder Alex Van der Staey, Herman Vleugels, Fred Brattinga en Jos Mussche.

Niettegenstaande de onzekere stappen bij het binnenkomen en het voorzichtig zoeken naar bekende of herkenbare gezichten verzekerde de algemeen directeur de aanwezigen van 3 zekerheden:

- het aangenaam gezelschap aan tafel;
- het lekkere eten en de perfecte bediening van Hof ter Venne;
- en de dankbaarheid van uw college.

Halverwege de avond vergastte Staf Van Reet, de welbespraakte woordvoerder van retorica 1964 de aanwezigen op een gesmaakte toespraak. Daarin blikte hij terug op zijn collegejaren in de jaren '60. Daarna werd de jubilarissen bij wijze van eerbetoon nog een gouden bloem opgespeld.

Toespraak retorica 1964

Beste collega's van de promotie 1964,
beste vrienden en vriendinnen van het Sint-Jozefscollege

Gouden jubilea zijn voor onze generatie aan de orde van de dag. Meestal is onze eigen verdienste beperkt. Het is de tijd die zijn werk gedaan heeft: met onszelf als lijdend of, in het beste geval, als meewerkend voorwerp. Toch is het telkens weer een goede reden om te vieren en het glas te heffen. *Gaudeamus igitur!*

Toen ik een paar weken geleden gevraagd werd om hier een woordje te plaatsen, heb ik, in een enthousiaste reflex, onmiddellijk ja gezegd. Kort daarna kwam er echter de bedenking: Wat kan ik in godsnaam vertellen wat geen gemeenplaats is en wat niet reeds honderdmaal gezegd werd? Toch ga ik het proberen, maar het kan chaotisch worden. Vandaar twee voorafgaande afspraken:

- 1) Er is de 'rode knop'. Wanneer ik nonsens vertel, te langdradig of vervelend word, kunnen jullie afdrukken. Onmiddellijk begeef ik mij, met bloes op de wangen en betraande ogen naar de uitgang. Na thuiskomst wentel ik mij in pek en veren en spoel mijn mond met vitriool. Mijn respect voor deze groep is te groot!
- 2) Kritiek is toegelaten in alle vormen: boe-geroep, tomaten en eieren Wat ik echter niet zal aanvaarden, is dat betwijfeld wordt of ik de waarheid spreek. Daarom deze waarschuwing: een deel van mijn betoog spruit voort uit de verbeelding. Helaas weet ik niet hetwelk. Ik wijt het maar aan de tand des tijds, verkurkte hersencellen en een overvolle 'harde schijf'.

Nu ter zake. Dat de tijd zijn werk gedaan heeft, kunnen we niet ontkennen. Als collegestudenten in de zestiger jaren waren we nog 'helmboswuivend', om het met Homeros te zeggen. En de helmbossen groeiden steeds. Het was immers de tijd dat de Beatles furore begonnen te maken. Hun toenemend succes was evenredig met de lengte van hun haardos! Nu zou ik eerder Vergilius parafraseren: '*Apparent rari stantes in capite calvo*'. Weinig staan er nog op een kale kop ... en ik zou eraan toevoegen: '*Sic transit gloria mundi*'. Zo vergaat 's werelds glorie. Genoeg Latijn! Tenslotte zijn we hier niet in

het parlement! Daar wordt tegenwoordig het Latijn gehanteerd om bijzonder diepzinnige dingen te zeggen. De politiciers zelf hebben er geen boodschap aan, maar de journalisten smullen ervan. En dat is toch het uiteindelijke doel.

Voordat we ons gaan bezighouden met luchtige bespiegelingen en 'faits divers', graag toch even een moment van ingetogenheid. In de lijst van oud-leerlingen die ik ontving, waren een aantal namen aangemerkt met een kruisje, met in voetnoot: 'overleden'. Tot die groep behoren Karel De Cock, Vic Fredericks, Roger Goossens, Luc Justens, Jos Luyten, Leo Nauwelaerts en Miel Van Loock. Mogelijk zijn er meer, want de lijst is niet volledig. Onze gedachten gaan naar hen. In onze geest zijn ze nog steeds de jonge kerels met wie we de collegebanken deelden. Hoe dan ook, zijn zij vandaag hier aanwezig.

Sinds onze collegetijd is er veel gebeurd en veranderd. Niet alleen zijn we zelf geëvolueerd, maar ook de wereld rondom ons is grondig veranderd. We mogen ons gelukkig prijzen dat we in een dankbare periode geleefd hebben. Een 'gouden halve eeuw', ondanks het feit dat men sinds 1974 al spreekt van een crisisperiode. Laat ons ernstig blijven: het is - tenminste in onze contreien - nooit zo goed geweest op deze aardbol!

Wij behoren bij uitstek tot de generatie van de 'babyboomers', geboren vlak na WO II. Het geboortecijfer bereikte toen, in de roes van de overwinning, een hoogtepunt. Vandaag de dag wordt er zeker niet minder 'geboemd', maar er komen wel minder baby's van. De paus zou het nog steeds graag anders zien: minder boemen en meer baby's

In onze 'aartsbisdommelijke' collegetijd waren de regels nog duidelijk: geen geflikflooï met het andere geslacht, geen vieze films of boekjes Dagelijks naar de mis en tussendoor een retraite of bidstonde in de kapel om de geest weer te zuiveren. De agenda werd gedicteerd door het kerkelijk jaar. Het klinkt nu wat onwerelds, maar het moet gezien worden in de tijdsgeest. Zelf heb ik er zeker geen trauma of frustratie aan overgehouden. Noem het maar 'voortschrijdend inzicht', om een politiek correcte term te gebruiken.

Aan die retraites waren overigens ook aangename kanten verbonden. Tussen de sermoenen door moest een stichtend boek gelezen worden. Liefst over een heiligenleven. Bij sommige collega's stond de omslag van het boek echter letterlijk los van de inhoud! Een pikant boekje lezen in de kapel tijdens een retraite gaf een speciale kick!

Onze geestelijke leiders, de priester-leraars, in soutane gehuld, slopen in die tijd door de gangen, over de speelplaats en door de straten van Aarschot en waakten voortdurend over het zedelijk peil van de leerlingen. Zij waren noch min noch meer het oog van God op aarde! Ze traden berispelend en bestraffend op wanneer nodig. GAS-boetes bestonden nog niet maar strafstudies wel. 'Vier noten en een retenu' hadden minstens evenveel effect als een GAS-boete van 50 euro! Er

kwam creativiteit bij te pas om dit in perspectief te brengen bij de ouders!

Die priester-leraars waren toch wel een ras apart. Zij waren de moderne vertegenwoordigers van de renaissance-mens. Die kon alle wetenschap en kennis van de tijd nog tot zich nemen. Denk aan een Leonardo da Vinci. Met gemak doceerden die priesters Grieks, Latijn, Nederlands, geschiedenis en fysica Chapeau! Il faut le faire! Ik zou nu kunnen beginnen met het aanhalen van een ganse reeks anekdotes en grappen betreffende individuele leraren, die natuurlijk allemaal een bijnaam hadden. Ik ga dat niet doen. Mijn respect voor hen is te groot en er moet nog stof overblijven voor verhalen en discussie aan tafel.

Het was de tijd van het tweede Vaticaans concilie. En dat konden we merken. De soutane maakte plaats voor de 'clergyman': een grijs/zwart kostuum met boord. Knappe design eigenlijk! Duidelijk Italiaans! De afstand met de leerlingen verminderde wel wat.

Ondertussen maakten wij met vallen en opstaan onze lange wandeling door de oudheid. Na de stichting van Rome volgens Titus Livius en talloze dagmarsen met Julius Caesar en Xenofoon belandden we bij de meer lyrische geschiedschrijvers Homerus en Vergilius.

Dat was een welgekomen verademing. We herinneren ons nog levendig de dramatische aanhef van de Ilias:

Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος, οὐλομένην...

Bezing godin, de wrok van Achilles, zoon van Peleus, de rampzalige wrok die ontelbare Grieken verdriet bracht...

Het beleg van Troje duurde eindeloos En na de oorlog moesten ze nog naar huis: de Odyssea Soms zagen we door het bos de bomen niet meer. Geobsedeerd door het streven naar een perfecte vertaling, drong de schoonheid en de menselijkheid van deze heroïsche verhalen niet steeds tot ons door.

En toch heeft het allemaal een weerslag nagelaten.

- De Griekse tragedies, doorspekt van liefde, haat, wraak en noodlot, zijn van alle tijden. We herkennen ze in onze omgeving en ze blijven een bron van inspiratie voor talloze kunstenaars.

- De Bucolica van Vergilius, die me in gedachte komen, wanneer ik luister naar de Pastorale van Beethoven of die van Ramses Shaffy en Liesbeth List.

- De storm uit de Aeneis en de woede van Neptunus, die ik terug beleef bij het beluisteren van de 'Vliegende Hollander' van Wagner.

- 'Filemoon en Baucis' uit de Metamorphosen van Ovidius: nog steeds een ontroerend liefdesverhaal! Hun hoogste wens: samen oud worden en dan veranderen in een boom die de tijden trotseert. Mooi toch!

- De redevoeringen van Cicero. Voor mij klinken ze als poëzie. Vele politici willen ze navolgen maar zijn er, helaas, meestal niet toe in staat President Obama en zijn medewerkers hebben Cicero wel

gelezen! Onze politici houden het liever bij oneliners en verbaal geweld.

Het zijn allemaal thema's die de tijden trotseren.

Natuurlijk waren sommige onderdelen van onze opleiding minder afgestemd op de reële wereld.

- We waren dan wel vertrouwd met de klassieke Franse letterkunde, met schrijvers als Baudelaire, Lamartine, Victor Hugo, Daudet en - godbetere - Bossuet met zijn 'Oraisons funèbres'. Maar een pistolet bestellen in het Frans konden we amper We leerden te weinig converseren.

- Daartegenover hebben we nog steeds een warm gevoel bij de herinnering aan 'Le petit prince' van Antoine de Saint Exupéry. Die kinderlijke openheid en verbeelding willen we bewaren.

- Wetenschappen waren ook minder aan ons besteed. Fysica nog wel een beetje, maar scheikunde en biologie behoorden tot het hiernamaals

- Economie was voorbehouden voor de 'moderneren'. Klassiekers hadden daar blijkbaar geen nood aan. De Grieken trouwens nog steeds niet ... met de gevolgen die we kennen.

Het college was dan wel geen klein seminarie, maar in onze tijd werd toch gerekend op een flink aantal roepingen. Om de roep van de Heer zo duidelijk mogelijk te horen trokken we ons terug in de abdij van Tongerlo. Het was er - eerlijk gezegd - niet slecht toeven. Een goeie 'dubbele van Tongerlo' na de dagtaak bracht verdieping in de bezinning.

Het hek was echter al van de dam. Het aantal roepingen verminderde angstwekkend en de uittocht van priesters, ook van onze leraars, werd een realiteit In de komende periode zou het college er anders gaan uitzien. Na de soutanes verdwenen ook de clergymen. Geleidelijk verdween het college ook uit mijn gezichtsveld. Gelukkig was er nog Anker, maar de herkenningpunten werden almaar zeldzamer... .

Wanneer ik terugblik op mijn collegetijd, geeft dat mij nog altijd een positief gevoel. We konden toen nog volop dromen. 'Sturm und Drang' kun je het noemen. De toekomst lag voor ons en we waren niet gehinderd in onze verwachtingen en ambities. Vandaag kijken we terug en zien we wat we met onze talenten gedaan hebben. We hebben ermee gewerkt, nu en dan gegokt, soms gewonnen en soms ook verloren.

Ondanks de karikaturen die we wel eens ophangen over onze collegetijd - vooral dan m.b.t. tot de strenge discipline en de katholieke inspiratie - moeten we toch erkennen dat het geen slechte leerschool geweest is. De zin voor rationele analyse en voor perfectie, gekoppeld aan een ethische wereldvisie die ons werd ingedramd, is

altijd blijven hangen. En dit hoeft niet noodzakelijk gekoppeld te worden aan kerkelijkheid of religiositeit.

Zelf heb ik na mijn collegetijd nogal wat afgestudeerd en ook vandaag leer ik nog elke dag bij. Ik ben ervan overtuigd dat de jaren die ik in het Sint-Jozefscollege heb doorgebracht mij een uitstekende basis gegeven hebben om steeds nieuwe dingen te leren.

Nog steeds maakt men het onderscheid tussen 'leerlingen' in het middelbaar en 'studenten' in het hoger onderwijs. Ik vind dit discriminerend. Alsof 'studeren' belangrijker zou zijn dan 'leren'.

Integendeel, zou ik zeggen: men studeert cursussen, maar men leert van leermeesters. Onze leraren in het college waren leermeesters! We hebben er 'leren leren'.

Daarvoor ben ik niet alleen het Sint-Jozefscollege en zijn lerarenkorps uit die tijd (nu vooral zaliger gedachtenis), maar ook - en in het bijzonder mijn studiegenoten - blijvend dankbaar. Het was een fijne tijd waaraan ik met veel vreugde terugdenk!

Ik besluit met u allen, vrienden en vriendinnen van het college, nog een fijne avond toe te wensen en nog een voorspoedige toekomst.
Ad multos annos!

Staf Van Reet

HET COLLEGE IN 1964 en 1974

Opmerkelijke gebeurtenissen van toen

Jef Ceulemans beschreef in zijn magnum opus '125 jaar Sint-Jozefscollege' de geschiedenis van het rijke en soms wonderlijke collegeleven. We putten graag uit deze unieke bron om enkele opmerkelijke gebeurtenissen mee te kunnen (her)beleven.

1964 brief naar kardinaal in verband met dagelijkse mis

In het nieuwe collegereglement was de verplichte dagelijkse mis behouden. De leerlingen van de eerste economische reageerden fel. Jef Pauwels schreef in naam van de ganse klas een brief naar kardinaal Suenens om 'Zijne Eminentie beleefd te vragen of wij onze verplichting betreffende het bijwonen van de dagelijkse H. Mis moeten nakomen'. De briefschrijver zorgde voor een uitvoerige argumentatie met voorop de studies, daarna de dienstbaarheid aan de ouders en tenslotte het gevaar voor sleur en vervlakking van de godsdienstbeleving.

Wij citeren: 'Er blijft ons nog slechts één trimester over; d.w.z. dat de leerstof zwaar zal zijn en dat velen onder ons tot laat in de avond zullen moeten studeren. De H. Missen zijn tamelijk vroeg in de morgen, wat met zich meebrengt dat voor velen de nacht dikwijls zeer kort zal zijn en met het gevolg dat er bij sommige zwakkelingen vermoeidheid en overspanning zal optreden. Daarbij zijn er sommigen die deze verplichting moeilijk kunnen nakomen, daar zij 's morgens nog één en ander werkje moeten opknappen voor hun ouders. Mag ik er U ook op wijzen dat velen, omwille van deze verplichtingen tegen hun zin de H. Mis volgen en dit dan toch niets oplevert. Daarom denk ik dat het beter zou zijn ieder volgens zijn eigen wil naar de H. Mis te laten gaan met een kleine verplichting. Alzo zal de H. Mis voor hen meer vruchten afwerpen. Gezien al de omstandigheden en tevens het gure weder van deze wintermaanden, vraag ik u, in naam van de 1ste Economische, of U een oplossing kan geven op ons beleefd en eerbiedig verzoek. Ik hoop, Monseigneur, dat U de goedheid zal hebben om mij even op ons verzoek te antwoorden. Met zeer diepe

eerbied zijn wij van Uw Hoogerwaarde Excellentie de zeer ootmoedige dienaars'. Einde citaat.

De kardinaal speelde de brief door naar kan. Goossens, diocesaan inspecteur onderwijs. Deze nam contact op met directeur Mariën. Kan. Goossens antwoordde daarop dat de leerling best contact opnam met de directeur, 'die zeer begrijpend is en zeker uw probleem zal oplossen, gezien uw toestand'.

Of Jef Pauwels de dispensatie heeft gekregen weten we niet. De verplichte dagelijkse mis bleef echter bestaan.

1974 vijfdaagse schoolweek

Op 8 november 1973 had de regering een aantal maatregelen genomen om het petroleumverbruik in ons land te verminderen. Zo werd in het onderwijs de vijfdaagse schoolweek ingevoerd. Na de winter was de zesdaagse schoolweek opnieuw van kracht. Er moest opnieuw op zaterdagvoormiddag lesgegeven worden. Maar de leerlingen waren niet van plan het verlengde weekend zomaar op te geven. Op 4 maart hield de leerlingenraad een enquête. De uitslag was voorspelbaar: de leerlingen wilden de vijfdaagse schoolweek. De leerlingenraad besliste samen met de andere Aarschotse scholen de kersverse minister van Onderwijs De Croo schriftelijk te vragen naar zijn standpunt. Op 14 juni verscheen een ministeriële circulair waarin stond dat alle secundaire scholen na raadpleging van de betrokken schoolgemeenschap als experiment de vijfdaagse schoolweek mochten invoeren gedurende het schooljaar '74-'75. Voorwaarden waren dat de middagpauze niet korter dan 45 minuten mocht zijn, dat de woensdagnamiddagen lesvrij moesten blijven en dat het aantal lessen van het vorige jaar behouden bleef. Op 2 september 1974 startte het nieuwe schooljaar met de zo gewenste vrije zaterdag en met de gevreesde achturendag voor de VSO- leerlingen. Lesdag van 8.30 u. tot 16.30 u., met 4 lessen in de voormiddag en 4 in de namiddag, met tussendoor speeltijden van amper 10 minuutjes en een middagpauze van vijftig minuten. Onderwijs werd een zenuwslopende bedoening.

OVER E. H. JOS GEUNS

John Vissenaeken, oud-leerling van de zevende A in het schooljaar 1935-1936, bezorgde ons vele maanden geleden een brief waarin hij herinneringen ophaalde aan zijn leraar E.H. Jos Geuns (schoonbroer van meester Carmen en leraar van 1932-1940). Door omstandigheden geraakte zijn tekst niet gepubliceerd. Op deze bladzijde krijgt hij de ruimte die hij verdient.

Na lezing van het IN MEMORIAM NEST MUSSCHE gingen mijn gedachten onwillekeurig naar het schooljaar 1935-1936, meer bepaald naar de klas 7^e A.

Klas 7^e A telde toen ruim vijftig leerlingen: een twaalfstal uit Aarschot en al de anderen per fiets komend uit een van de omliggende gemeenten.

Onze leraar Jos GEUNS, afkomstig van Tongerlo, behoorde ook tot de collegeleraars 'uit de jaren dertig'. Hij was een begaafde, gedreven en sportieve man die ons leerde werken en onze hersenen nuttig gebruiken: om de humaniora voor te bereiden was mijns inziens geen betere leraar denkbaar. Het vak 'Rekenen' uitgezonderd onderrichtte hij ons al de andere vakken en hij verstond de kunst de lessen boeiend te maken.

Sommige jongens van de toenmalige 7e A zijn de raadgevingen van mijnheer Geuns later niet vergeten en hebben een mooie carrière gemaakt. Denk bijvoorbeeld aan Hubert Paul Serneels, stadssecretaris van Aarschot, Victor Van Rompuy, professor aan de universiteit Lovanium, Nest Sterckx, beroepsrenner, winnaar van Parijs-Brussel, de Waalse Pijl en vele andere wielervedstrijden.

Eerwaarde heer Jos Geuns werd tijdens de oorlog door de Gestapo opgepakt en in het concentratiekamp van Nordhausen (Duitsland) opgesloten. Hij overleed op 15 april 1945, de dag waarop Amerikaanse troepen de gevangenen bevrijdden: hij was 36 jaar.

John Vissenaeken
oud-leerling klas 7^e A

HONDERD JAAR GELEDEN OVERLEED FRANS DRIJVERS

Alhoewel Frans Drijvers in het begin van WO I overleden is, is hij wel verbonden met deze oorlog. Want zijn leuze AVV-VVK, die hij lanceerde in *'De Student'*, prijkt op menige grafzerk van de gesneuvelden uit de Grote Oorlog.

Frans Drijvers werd op 4 april 1858 in het Vlaams-Brabantse Rotselaar geboren als zoon van de orgelbouwer Leonardus Drijvers en Rosalia Van Tongelen. Tijdens zijn humaniora op het Klein Seminarie van Hoogstraten werden de eerste kiemen van zijn Vlaamsgezindheid gelegd. Zijn oud-superior kanunnik Van Pelt zou later over hem zeggen: 'Ik heb in Hoogstraten nooit een betere student gekend dan den heer Fr. Drijvers'.

In de winter van 1880-1881, toen Drijvers aan het Groot Seminarie van Mechelen studeerde, lag hij mee aan de basis van de oprichting van het jongerentijdschrift *'De Student'*. Het tijdschrift had o.a. tot doel te ijveren voor de vervlaamsing van de katholieke scholen. Drijvers schreef meestal onder een schuilnaam om problemen met de geestelijke overheid te vermijden. Dat had voor gevolg dat weinigen hem kenden. In het eerste nummer van het tijdschrift *'De Student'* in 1881 stond op het eerste blad de leuze 'Alles voor Vlaanderen - Vlaanderen voor Kristus'. Volgens kanunnik Jacob Muyltermans zou dit een vinding van Frans Drijvers zijn geweest.

Na zijn priesterwijding op 23 september 1882 werd hij achtereenvolgens onderpastoor in Sint-Kwintens-Lennik, leraar aan het Sint-Jozefcollege in Aarschot, onderpastoor in de Sint-Paulusparochie in Opwijk en onderpastoor in de Sint-Paulusparochie in Antwerpen. De laatste vier jaar van zijn leven was hij bestuurder van de 'Dochters van Maria' in Willebroek.

Vlaamse zaak, geloof en sociale actie waren de drie pijlers die het leven van Frans Drijvers fundeerden. Onder talloze schuilnamen verkondigde hij zijn mening in gedichten, godsdienstige publicaties en diverse artikels in de gedrukte pers. Het is door hem dat het Vlaamse 'landschap' een stem heeft gekregen en een aantal wezenlijke gedaanteverwisselingen heeft ondergaan. De sporen ervan zijn nog steeds zichtbaar, bijvoorbeeld door de leuze AVV-VVK, en de vernederlandsing van ons huidig onderwijs.

Sinds 1898 schreef hij voor het tijdschrift '*Dietsche Warande en Belfort*'. De redactie van dit tijdschrift betoonde in 1920 haar respect voor Drijvers door het postuum publiceren van het artikel 'Gedachten over de taalstrijd in België', dat hij vóór de oorlog had geschreven. Dit artikel was de uitvoerigste studie over de Vlaamse strijd die ooit in dit tijdschrift was verschenen. Verder schreef Drijvers van 1910 tot 1914 bijna wekelijks een artikel in de *Gazet van Antwerpen*.

De avond van zijn dood op 29 december 1914 had hij nog gezellig gepraat met zijn huisgenoten en ging daarna naar zijn slaapkamer. Plots hoorde men een val, men liep hem achterna: 'Roept een priester en dokter, ik ga sterven!', sprak hij. Een half uur later had de dood haar werk voltrokken.

In 1996 werd naar aanleiding van het 20-jarig bestaan van de vereniging Vlaanderen Morgen Rotselaar de tweejaarlijkse Frans Drijversprijs in leven geroepen. Deze prijs wordt toegekend aan verdienstelijke Vlamingen en bestaat uit een bronzen beeldje van Frans Drijvers en wordt uitgereikt tijdens een culturele plechtigheid. De laureaten sinds 1996 zijn: Lionel Vandenberghe (1996), Richard Celis (1998), prof. dr. Lieve Gevers (2000), Gaston Durnez (2002), prof. dr. Frans-Jos Verdoodt (2004), Willy Kuijpers (2006), Leen van Dijck (2008), prof. dr. Bart Maddens (2010), An De Moor (2012) en prof. dr. Ludo Simons (2014).

Op 5 april 2008 werd er ter gelegenheid van de 150ste verjaardag van de geboorte van Frans Drijvers een standbeeld onthuld, van de Hasseltse beeldhouwer Gerard Moonen, in de binnentuin van het administratief centrum van Rotselaar. Dit op initiatief van de culturele vereniging Vlaanderen Morgen Rotselaar. Verder was er nog een biografie van Lyvia Diser. De Limburgse componist Wouter Lenaerts schreef een muziekstuk 'Metamorphoseon' voor harp en hobo.

Op 28 december 2014 was er een herdenkingsviering in de kerk van Onze-Lieve-Vrouw van Altijddurende Bijstand in Rotselaar-Heikant, opgedragen door de Prelaat Jos Wouters, abt van Averbode. De homilie werd uitgesproken door prof. dr. Lieve Gevers KU Leuven. De viering werd muzikaal opgeluisterd door het Jan Niklaaskoor uit Essenbeek.

's Anderdaags op 29 december 2014 werden om 11 uur bloemen neergelegd aan zijn standbeeld.

Jan Vander Elst

SCHEIKUNDE IS WEER **HOT**

Oud-leerling Bert Weckhusen (86/Wi8) is hoogleraar in Utrecht en één van de toonaangevende chemici in Nederland. Einde mei verscheen er een interview met hem in NRCWeekend. Enkele jaren geleden was hij al eens gastdocent in onze school. 'Scheikunde is weer hot. Dat is lol'. Zijn woorden ...

Ik ben een soort Tomahawk-raket

(Uit NCR-WEEKEND van 30mei-1juni 2014 door Marcel aan de Burgh)

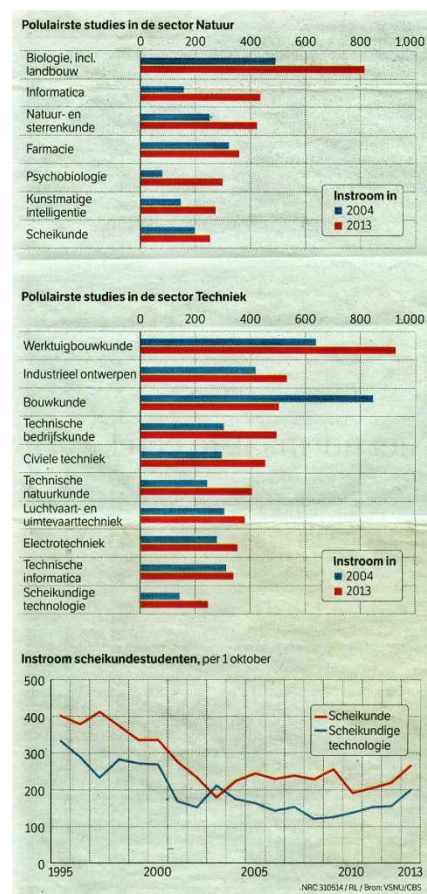
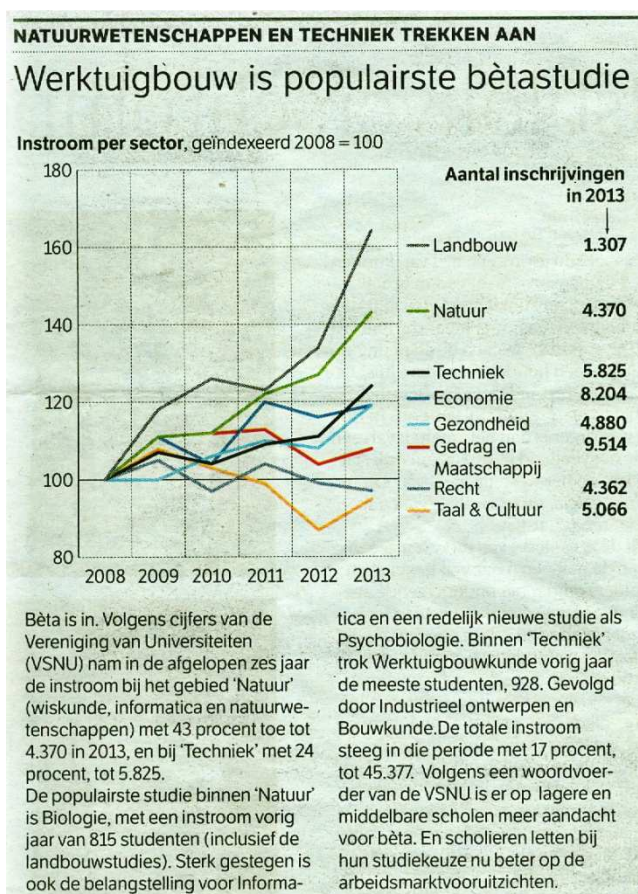
Misschien toch maar scheikunde studeren dan? Steeds meer scholieren kiezen het. Topchemicus Bert Weckhuysen wrijft zich in zijn handen.

Bert Weckhuysen beent het ene laboratorium uit en het andere weer in. Hij is hoogleraar chemie aan de Universiteit Utrecht, en hij wil de wereld verder helpen. Problemen oplossen. Met hulp van scheikunde. 'Het grootste probleem van het moment,' zegt hij al lopende, 'is het broeikasgas CO₂'.

Dan stopt hij plotseling. 'Als ik in de toekomst kijk, zie ik steden voor me waar we CO₂ uit de lucht halen en laten reageren met water tot milieuvriendelijke brandstoffen. Zo ver zijn we nog echt niet, maar we moeten niet te negatief zijn. De chemie kan dit oplossen.' Hij loopt weer verder en luistert.

Hoe lost de chemie dit op?

'We hebben veel betere katalysatoren nodig, die bijvoorbeeld de reactie tussen CO₂ en water versnellen. En knappe koppen', zegt hij. Hij loopt kamer 4.42 binnen. Overall staat apparatuur die er nieuw en duur uitziet.

Maar zijn die knappe koppen er wel genoeg?

'Ik heb net gezien hoeveel vooraanmeldingen er voor volgend jaar zijn, voor de studie chemie hier in Utrecht. Honderd-negen-en-tachtig! Bijna een verdubbeling vergeleken met vorig jaar. En voor het vierde achtereenvolgende jaar een stijging. Scheikunde is weer hot. Dat is lol.'

Heeft u daar een verklaring voor?

'Precies weet ik het niet. Lagere en middelbare scholen hebben meer aandacht voor technieken bèta. De economische crisis speelt -denk ik- ook een rol. Scholieren zijn niet dom. Bij hun studiekeuze kijken ze naar hun kansen op de arbeidsmarkt. Van de mensen die hier zijn gepromoveerd, weet ik dat ze stuk voor stuk goeie jobs hebben gevonden.'

Kamer 4.43. Weer allemaal apparatuur. Zo gaat het nog even door. Hoeveel labs heeft Weckhuysen wel niet? 'Een etage lager ligt ook het een en ander. Zullen we daar even kijken?'

Weckhuysen is op het moment een van de toonaangevende chemici in Nederland. Hij groeide op in het Belgische Aarschot, studeerde in Leuven en heeft daarna internationaal naam gemaakt met het bestuderen van katalysatoren. Dat zijn materialen die chemische reacties versnellen. Hij beschijnt ze met allerlei soorten licht, spectroscopie genaamd. Laser, röntgen, en meer. Daarna analyseert hij het teruggekaatste licht, de trillingen die de beschenen moleculen maken. Juist door de combinatie van allerlei spectroscopische en ook microscopische technieken krijgt hij een ongekend nauwkeurig beeld van zowel de chemische reactie als de katalysator. En dat op atomair niveau, in 3D en *live*. 'Elke techniek levert je een puzzelstuk. Al die stukjes komen bij elkaar, en dan zie je: ohja, het is een koe. Bij wijze van spreken.'

MISDIENAAR ... en meccanogek

Bert Weckhuysen (46) is geboren in het Belgische Aarschot. Als kind speelde hij veel met lego en meccano. Ook was hij jarenlang misdienaar.

Weckhuysen studeerde in Leuven af als ingenieur in 'Scheikunde en landbouwindustrieën'. Hij heeft zich toegelegd op het bestuderen van katalysatoren, materialen die chemische reacties versnellen.

Vorig jaar ontving hij de Spinozapremie, de hoogste wetenschappelijke onderscheiding in Nederland. En hij kreeg, samen met onderzoekers uit Eindhoven en Enschede, een Zwaartekrachtsubsidie van 31,9 miljoen euro. Het geld is bedoeld om de productie van brandstoffen en chemische bouwstenen radicaal te veranderen.

Terug op zijn werkkamer vertelt Weckhuysen dat hij katalysatoren verbetert, zodat chemische processen efficiënter verlopen. Hij richt zich met zijn groep - 50 mensen groot - op een paar, industrieel belangrijke, processen: het kraken van ruwe aardolie, de productie van bulkchemicaliën zoals plastics, en de verwerking van biomassa. Zijn toekomstdroom - CO₂ en water omzetten in chemische bouwstenen - is op dit moment nog een klein onderzoeksveld binnen zijn groep.

U werkt veel met de fossiele industrie. Zou u niet meer aan duurzame chemie willen doen?

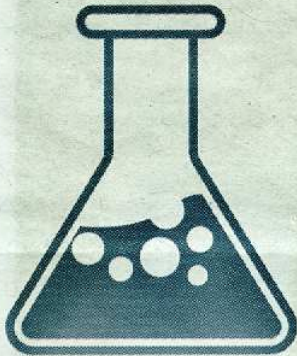
'Katalyse is per definitie duurzaam, want het leidt ertoe dat je efficiënter brandstoffen en materialen maakt. Het is een stille groene revolutie. En verder ben ik realistisch genoeg om te weten dat we er met alleen biomassa niet komen. De vraag naar energie en chemische bouwstenen groeit zo hard. Het zal voorlopig én fossiel, én niet-fossiel zijn. Dus zeg ik: elke druppel olie of gas waaruit je meer kunt halen, of waarmee je minder afval maakt, is ook winst.'

Maar bij de verbranding daarvan komt veel CO₂ vrij. Dat beschouwt u als het grootste probleem van deze tijd?

'Een van de oplossingen daarvoor is biomassa. Daar werken we intensief aan. Met name aan de afbraak van lignine, de lijm van de

Ik zie steden voor me die straks op het broeikasgas CO₂ lopen'

plant. Daar wordt nu nog weinig mee gedaan. Men richt zich vooral op de afbraak van cellulose. Maar lignine maakt 20 tot 30 gewichtsprocenten uit van een plant. Als een bioraffinaderij niks kan met dat deel, blijf je met enorme bergen afval zitten. Dat krijg je maatschappelijk niet verkocht. Bovendien kun je niet met de olieraffinaderijen concurreren als je niet alles uit de plant weet te verwerken. Je zult iets moeten met dit prutje.' Weckhuysen tilt een bekersglas op met houtresten, dat op tafel staat. Hij wil het beeld van de chemie veranderen. Die is niet vies en saai. De bedrijfstak heeft Nederland veel welvaart gebracht de vorige eeuw. Problemen zoals klimaatopwarming en milieuvervuiling zijn er om op te lossen. Met die boodschap bezoekt hij scholen en verenigingen, en probeert hij jongeren te begeisteren voor wetenschap, scheikunde in het bijzonder.

Dezelfde boodschap verkondigde hij twee maanden geleden, toen hij een TED-lezing op het Binnenhof gaf. De zaal zat vol topbestuurders uit de politiek en het bedrijfsleven. De Belg schilderde zijn publiek een rooskleurige toekomst voor: steden die op CO₂ lopen. 'Ze zijn er nog niet, maar we werken er hard

aan', vertelde hij. 'Als kind zag ik beelden van bossen die kaal waren van de zure regen. Is dat nog een probleem? Nee. Mijn kinderen groeien nu op met beelden van klimaatopwarming, stijgende CO₂-uitstoot. Ook dat moeten we kunnen oplossen.'

Waar komt uw belangstelling voor chemie eigenlijk vandaan?

'Ah. Het klassieke verhaal van een geweldige scheikundeleraar op mijn middelbare school, in Aarschot. Adri Vissers. Hij was zó enthousiast. En een beetje bizar. Hij droeg een witte lab-jas waar zijn stropdas vaak uit stak. Op een keer kwam hij iets te dicht bij een bunzenbrander. En whoppa! Stropdas in de fik.

De proefjes die we deden, pasten perfect in mijn meccanowereld. Van jongs af aan heb ik met lego en meccano gespeeld. Liefst zonder instructie. Ik bedenk graag zelf dingen. Mijn grootste probleem is het intomen van mijn ideeën.'

AARDOLIE KRAKEN

Betere katalysator

Katalysatoren zijn materialen die chemische reacties versnellen. Volgens de standaardwijsheid gebeurt er met katalysatoren tijdens een reactie niet veel. Maar volgens Bert Weckhuysen maken ze een soort **levenscyclus** door. Ze beginnen heel traag, alsof ze net geboren zijn. Na een paar dagen worden ze hyperactief, en na een paar weken, maanden of jaren gaan ze dood.

Met zijn groep heeft hij bijvoorbeeld laten zien hoe, tijdens het kraken van aardolie, de katalysator langzaam **vergiftigd** - onwerkzaam - raakt. Het ultieme doel is om katalysatoren zo aan te passen dat ze in het hyperactieve stadium blijven. 'We geven ze als het ware **het eeuwige leven**', zegt Weckhuysen.

En waar komt die drang vandaan om de wereld te helpen?

'Misschien komt het omdat ik gelovig ben opgevoed? Ik ben jarenlang hoofdmisdienaar geweest. En het zit ook gewoon in me. Als er iets is om verantwoordelijkheid in te nemen, dan neem ik die.'

Bent u nog steeds gelovig?

'Op dit moment ben ik niet praktiserend, maar ik geloof wel in iets dat... Mijn dochter van 5 komt nu met vragen. Over Noach en zijn boot bijvoorbeeld. Daar is net een film over gemaakt. Ze vraagt hoe het dan zat met de dinosaurussen. En waar wij vandaan komen. Dan vertel ik de twee verhalen. Ik weet eigenlijk niet meer wat ik ben.'

En bent u dan een Belg of een Nederlander?

'Ook hier heb ik die gespletenheid. Ik voel me een vreemdeling in Nederland, en in Vlaanderen. Ik ben hier in Utrecht in 2000 aangesteld als hoogleraar. Ik was toen 32 jaar. Ik heb me aangepast. Ik ben directer geworden. Anders ben ik bang dat Nederlanders me niet snappen. In België gaat het allemaal wat indirecter. Maar inmiddels weet ik niet meer precies hoe België is.'

Hij zwijgt even. Denkt na.

'Ik wil nog iets zeggen over dat oplossen van problemen. Het Jack Lunsford-verhaal. In de jaren negentig zat ik als postdoc in de VS, aan de Texas A&M University. Ik had me al diverse spectroscopische technieken eigen gemaakt en was bezig dat palet uit te breiden. Ik deed behoorlijk fundamenteel werk. Aan de diverse verschijningsvormen van metaalionen, zoals chroom. Chromionen zijn prachtig, echte kameleonnes. Onder licht kleurt chroom-3⁺ groen, -6⁺ is geel, -2⁺ blauw. Ik presenteerde mijn onderzoek, en Jack Lunsford zat in de zaal. Hij was daar hoogleraar chemie. Een man met aanzien. Hij zat dicht op de aardolie-industrie. En hij zei toen tegen me: 'Mooie spectroscopie Bert, maar wat kunnen we er in de katalyse mee?' Het was *shocking*. Waarom het juist toen zo hard binnenkwam, weet ik niet. Maar ik ging me de fundamentele vraag stellen: waarom ben ik hier op aarde? Welk wetenschappelijk of maatschappelijk probleem ga ik oppakken met mijn spectroscopische toolbox?'

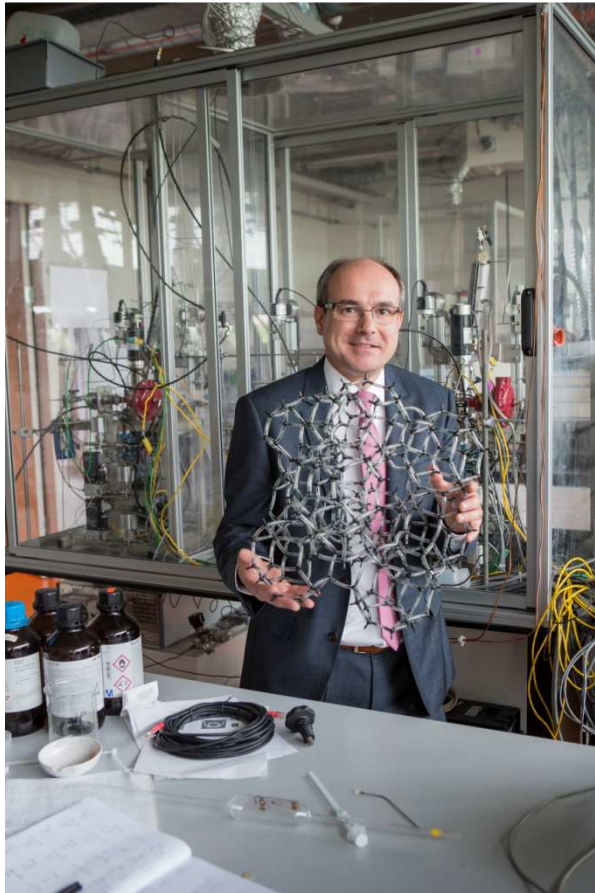
Dat weet Weckhuysen inmiddels. Hij richt zich op enkele industriële processen die het fundament vormen van de chemische industrie, of dat in de toekomst beloven te worden. Twee jaar geleden ging het meeste geld binnen zijn groep naar de verwerking van biomassa. 'Dat is wat gekanteld,' vertelt hij, 'door de snelle opkomst van schaliegas in de Verenigde Staten. We krijgen nu uit die hoek meer projectgeld binnen om bijvoorbeeld katalysatoren te vinden die efficiënter methaan omzetten, of propaan.'

(foto uu-nl-zwaartekrachtbeurzen2)

U kunt er toch voor kiezen om het geld dat u van de universiteit ontvangt meer in te zetten voor duurzame energie?

'De universiteiten moeten bezuinigen. Het leeuwendeel van de middelen krijgen we binnen via projectgeld, de zogeheten tweede en derde geldstroom. We worden afhankelijker van externe financiers, Europa, de industrie. Dat baart me wel zorgen. Is de balans tussen de geldstromen nog wel goed? En tussen fundamenteel en toegepast onderzoek? Daar krijgen we onze ontdekkingen en toekomstige innovaties uit.'

(foto nwo-nl-2013)

Maar krijgt u dan het probleem van CO₂ wel opgelost? Daar zal veel publiek onderzoeksgeld voor nodig zijn.

'Ik blijf optimistisch. Ik heb me een doel gesteld en daar wijk ik niet vanaf. Wat dat betreft ben ik een soort Tomahawk-raket. Of, zoals m'n tantes en nonkels vroeger wel eens zeiden: als Bert het in z'n kop heeft, heeft 'm het in z'n gat.'

IN HET NIEUWS

Olivier Goris baas van Eén

Olivier Goris is oud-leerling van het college (87/L6) en zoon van wijlen oud-leraar Paul Goris. Hierna volgen enkele uittreksels uit een artikel verschenen in Het Nieuwsblad van 6 februari 2014.

Woestijnvis verliest de man die het niet mocht verliezen Olivier Goris wordt vanaf 1 juni baas van Eén

'Als er iemand is die Woestijnvis niet zal verlaten, is het Olivier Goris', dat dacht men al jaren bij het productiehuis. En kijk: Goris verlaat Woestijnvis nu toch. Om baas te worden van Eén dan nog. Een enorme klap voor het productiehuis. Of net niet?

Olivier Goris was een man die achter de schermen werkte, een man van het eerste uur. Zo werkte hij mee aan de grote succesprogramma's van Woestijnvis bij de VRT: *Man bijt hond*, *Alles kan beter*, *In de Gloria*, *De XII Werken van Vanoudenhoven* en *Het Eiland*. Hij was ook de man die meewerkte aan de razend populaire voetbal- en wielersprogramma's van Mark Uytterhoeven. En in 2006 werd hij programmadirecteur bij Woestijnvis.

In 2011 kreeg de job van Olivier Goris een andere wending: de samenwerking tussen Woestijnvis en de VRT werd stopgezet. Woestijnvis werd familie van de 'vernieuwde' zenders Vier en Vijf en zou voortaan exclusief programma's maken voor Vier. Maar dat bleek een zeer moeilijk huwelijk. En dus werden het drukke tijden voor Olivier Goris, die de creatieve televisiemakers van Woestijnvis warm moest maken en houden, terwijl de kijkcijfers van de meeste programma's een fenomenale duik namen in vergelijking met de gouden tijden op Eén.

Na zeventien jaar trouwe dienst bij Woestijnvis wordt Olivier Goris nu netmanager bij Eén, de grote baas, bij wijze van spreken. En toch hoor je ook zeggen dat het vertrek van Goris naar Eén misschien wel een geschenk is voor Woestijnvis. Mogelijk komen de VRT en Woestijnvis op die manier weer wat dichter bij elkaar.

(Uit Het Nieuwsblad van donderdag 6 februari 2014)

In ieder geval, veel succes toegewenst vanuit het college en zijn OLB, Olivier!

Langs Sporen van de Grote Oorlog

Een werk van Pros Vandebroek

Pros Vandebroek is oud-leraar geschiedenis en oud-directielid. Hierna volgen enkele fragmenten uit een artikel uit De Streekkrant van 5 februari 2014.

Langs Sporen van de Grote Oorlog is de nieuwe themagids van 'Grote Routepaden'

Het eerste deel van de gids wandelt langs de WO I-sporen in het Hageland en het Dijleland. 'In het kader van de herdenking van WO I geeft Grote Routeplan voor het eerst een themagids uit. De gids maakt de verbinding tussen de historische gebeurtenissen, de materiële resten en het landschap. De wandelingen volgen zo veel mogelijk de chronologische volgorde van de oorlogsgebeurtenissen. In het Hageland en het Dijleland wandelen we van Tienen via Zoutleeuw, Halen, Diest en Aarschot naar Leuven', zegt Pros Vandebroek. In het boekje wordt ook het belang van de veldslagen om Aarschot en Halen aangetoond, een gegeven dat vaak verloren gaat in het WO I-verhaal.

Ilse De Keyzer brengt tweede boek uit

Oud-leerling Ilse De Keyzer (99/MeWeA) is een bezige bij. Ze was niet alleen sterk betrokken bij de herdenkingsactiviteiten n.a.v. 100 jaar WO I, ze bracht ook nog een tweede boek uit. We plukten een interview uit 'Rondom' van 28 mei 2014.

'Ik wil met dit verhaal mee het pesten uit de wereld krijgen.'

In 2012 bracht Ilse De Keyzer haar jeugdboek *Harde noten* uit. Minder dan twee jaar later is ze al klaar met haar tweede boek, *Papieren vriendin*, een vervolg op haar debuut.

Ilse De Keyzer, een 34-jarige leerkracht Nederlands en geschiedenis uit Tielt-Winge, brengt haar tweede jeugdboek uit. Uitgeverij Clavis was meteen overtuigd dat haar tweede ingediende manuscript in publicatie kon.

Is het boek een vervolg op het eerste?

Inderdaad. Het boek gaat opnieuw over het meisje Kaat, dat nu in haar puberteitsjaren zit. Ze is 14 jaar en komt in een nieuwe school terecht, omdat ze de andere moest ontvluchten wegens pesterijen. Om één of andere reden duurt het niet lang of ze krijgt met dit verschrikkelijke gedrag te maken in haar nieuwe school. Kaat krijgt in deze periode nog meer te verduren. Haar oma, met wie ze een innige band had, overlijdt. Haar ouders gaan uit elkaar en gaan beiden een nieuwe relatie aan, waardoor Kaat wat in een isolement terechtkomt. Ondertussen vertrok haar beste vriendin naar het buitenland. Op dat ogenblik begint ze met een dagboek als vriendin, waarin ze haar grieven in kwijt kan. Een broze vriendin, want papier is broos', zegt Ilse.

Zijn er fragmenten in het boek die u op school meegemaakt hebt?

'Er komen in het verhaal aspecten aan bod die ik in de school meemaak, maar toch is het boek wel echt non-fictie hoor. Het hoofdpersonage krijgt met heel wat zaken te maken die ook

terug te vinden zijn op school, wellicht op alle scholen. Neem nu gebeurtenissen als automutilatie. Dat gebeurt wel vaker. Het zijn kenmerken van problemen die jongeren vaak ondervinden. Het is een boek met een kijk op wat er in de realiteit allemaal gebeurt.'

Is het een educatief boek of puur proza?

PRAKTISCH

'Papieren vriendin' is vanaf juli verkrijgbaar in de betere boekhandel. Het boek telt 120 bladzijden en kost 13,95 euro. Het boek is een productie van uitgeverij Clavis.

www.clavisbooks.com

'Het boek leest als een verhaal. Het is ook een verhaal of roman, maar het heeft uiteraard ook een educatief kantje. Ik wil met dit verhaal, net als met het vorige, helpen het pesten uit de wereld te helpen. Pesten is van alle tijden en er kan niet genoeg aan gedaan worden om mensen hiertegen te behoeden. Er mag nooit gestopt worden met het probleem rond pesten in de aandacht te brengen. Daarom werkten we ook met de uitgeverij Clavis enkele lessenbundels uit die bij het boek kunnen gebruikt worden. Om dit nog wat kracht bij te zetten, is het ook mogelijk dat ik lezingen op scholen en elders breng over dit onderwerp.'

Komen er nog boeken?

'Ik kreeg het lezen en schrijven thuis met de papfles mee. Ik schrijf heel graag en heb nog inspiratie genoeg. Ik wil gerust al aan een volgend verhaal beginnen. Eerst ga ik wat tijd steken in het project 173 kunstenaars voor 173 slachtoffers, ter nagedachtenis van de Aarschotse martelaren uit de Eerste Wereldoorlog', zegt Ilse. Daarmee heeft ze een interesse gemeen met haar vader, René De Keyzer. Hij is de gemeentesecretaris van Tielt-Winge. Samen met enkele kompanen werkt hij aan een boek over de Eerste Wereldoorlog in Tielt-Winge.'

'Eén mens is genoeg', nieuw boek van Els Beerten

Leraar Els Beerten presenteerde in september haar nieuwste boek. Dirk Van de gaer berichtte erover in Het Nieuwsblad. Het overlijden van collega Philip Luyten (5 juni 2010) beïnvloedde haar bij het schrijven op een zeer bepalende wijze.

'Het is moeilijk over verdriet te schrijven als je er zelf in zit'

De Aarschotse schrijfster Els Beerten heeft zopas haar nieuwste boek *Eén mens is genoeg* voorgesteld in 'Het Gasthuis'. Het boek werd een hele klus voor de schrijfster. Ze heeft inspiratie gehaald uit persoonlijke en moeilijke situaties.

De opvolger van het succesvolle *Allemaal willen we de hemel* heeft op zich laten wachten, maar het boek ligt nu in de boekhandel. *Eén mens is genoeg* kan van de eerste lezers al op positieve reacties rekenen.

'Het boek is een verzameling van dingen die ik meemaakte', zegt schrijfster Els Beerten.

'Het gaat over de dingen die mij heel hard raakten, zoals de emoties die ik voelde en nog steeds voel omdat dierbaren zwaar ziek werden of stierven. Ik wil aantonen dat het leven geen sprookje is, maar dat het wel heel mooi kan zijn. Mensen kunnen hiernaar streven door elkaar te helpen.'

Tijd nodig

Het boek geeft het verhaal weer van drie mensen, die iets ergs meemaken of meegemaakt hebben. De hoop is hierbij cruciaal. 'Het boek heeft heel wat voeten in de aarde gehad', zegt Beerten. 'Ik was te snel na het vorige boek aan de slag gegaan. Ik moest mezelf eerst de nodige tijd en rust geven om de dingen, die tijdens dit schrijven gebeurden, een plaats te geven. Zo was er het plotse overlijden van collega en vriend Philip Luyten. Het verdriet dat de hele gemeenschap in het Aarschotse college voelde, greep mij enorm aan. Het heeft me beïnvloed bij het verder schrijven van mijn boek. Het is moeilijk om over verdriet te schrijven als je er midden in zit.'

Schrijfbeurs

Beerten kreeg een schrijfbeurs, waarmee ze een maand naar de Verenigde Staten mocht gaan. De mensen van het schrijversfonds verwezen haar naar het monument van Greenburger, de oprichter van het fonds. Het monument was door hem opgetrokken als herinnering aan de verdrinkingsdood van zijn zoontje en het overlijden van zijn echtgenote.

'Toen ik bij het monument zat, kreeg ik plots een gevoel van energie', zegt Beerten. 'Deze man kon zoveel verwezenlijken na al die tragedie. Waarom zou ik mijn verhaal dan niet kunnen afmaken? Ik ging dadelijk aan de slag en zo kon ik mijn boek verder schrijven. Ik hoop dat ik met mijn boek heel wat lezers energie en hoop kan geven.'

(Uit Het Nieuwsblad van vrijdag 26 september 2014)

A Schot

Meisjes, meisjes en nog meer meisjes. Op de vlucht door de doodstille Demervallei van augustus 1914. In hun gedachten de opengereten matrassen, ingebeukte deuren, afgebrande huizen. Hun geslagen en verkrachte moeders, de 173 geëxecuteerde vaders en jongens van het tot spookstad geworden Aarschot. De Duitse monsters die dat hebben aangericht, jagen nu op hun levens. Weg moeten ze. Zo snel mogelijk. Wie te traag is, belandt terug in de smeulende kerk. Wat ooit het huis van God was, is nu de hel vol monsters en vuur.

In diezelfde Demervallei vindt één man een schuilplaats. Ver weg van al het oorverdovend lawaai, de onleefbare chaos en vooral de overdosis aan emoties. Kwaad. Zwart. Hier in de stilte is alles goed. Wit.

Stemmen, silhouetten en uiteindelijk de meisjes die naderen. Slachtoffers van. Hij weet het. Hij heeft het gezien. De oorlog in zijn hoofd begint weer. De orde verruilen voor de chaos. Hij zou toch gek zijn, maar toch. Iets in hem zegt dat dit beter zou zijn. Dat hij dit moet doen. Hier. Nu AAAAAAAHHH! De monsters zijn terug, de chaos is terug, alles is terug. En nu?

Op 13 mei 2014 brachten onze leerlingen 'A Schot' in CC Het Gasthuis. Hiermee wilden ze de dramatische gebeurtenissen tijdens de Duitse inval in Aarschot in 1914 herdenken. Het project kaderde in de vredesweek en werd geschreven en gerealiseerd door Reine Spiessens (6 WeWiB), Lore Bours (6 LaWi) en Tim De Rijdt (6 EcMoB). Foto: Celien Govaerts (4 LaC).

Een productie van leerlingen van het Sint-Jozefcollege Aarschot
Spel: Robin Van de Poele, Ella Van de Vliet, Brecht Bours, Tim De Rijdt, Jef Scheepers, Milan Huysegems, Myrthe Stroombergen, Ymke Stroombergen, Femke Fort, Kirsten Bultynck, Jozefien Claes, Amber Van Meerbeek, Laurens Neyens, Maaïke Van Roy, Caroline Goossens, Luna Nys, Mayka Cobbaert, Jacoba Waumans, Bauke Pelicaen, Karlien Van Nerum, Geertrui Van der Straeten, Sarah Boutens, Cato Eggermont, Febe Boogaerts, Marie-Liese Schuurmans, Steffi Heremans, Bo Wauwermans, Romanie Dierckx.

Eerste solo-cd van sopraan Elise Caluwaerts

Oud-leerling Elise Caluwaerts (98/LaMo) neemt als sopraan een hoge vlucht. Bewijzen daarvan zijn te vinden in een interview dat verscheen in het weekendmagazine van Het Nieuwsblad. Daaruit enkele zinsneden over haar eerste solo-cd.

Sopraan Elise Caluwaerts brengt op 21 september haar eerste solo-cd uit: *Nightfall*. Een romantische combinatie van zang en piano, die haar tienjarige samenwerking met pianist Kim Van Den Brempt bekroont. Fraaie avondjurken, internationale tournees en vurige liefdes: het leven van Elise spreekt tot de verbeelding. Maar achter al die glamour gaat een ijzeren discipline schuil.

Wat maakt dit project zo duur?

'We hebben voor kwaliteit gekozen. De foto's in het cd-boekje zijn van Athos Burez. De opnames gebeurden bij ARS, werkelijk fantastisch qua opnametechniek. We hebben gewerkt met een prachtige Steinwayvleugel. Tijdens de opnames had ik een coach, een 'extern

oor', En tot slot hebben we de muziek niet alleen op cd, maar ook op vinyl uitgebracht. Dat is gewoon een betere drager. We zijn heel blij met het resultaat.'

Hoe lang duurden de opnames?

'Vier dagen, eigenlijk heel kort'.

Je hebt een glamoureuus beroep. Maar achter de schermen is het pure discipline?

'Het publiek ziet het resultaat van jaren hard werken. Ik oefen vijf dagen per week, in drukke concertperiodes dagelijks. Vergelijk het met topsport. Je gebruikt je lichaam, spieren en stembanden op extreme wijze. Na een tijd moet je een rustpauze inlassen. Anders put je je lichaam uit en ga je op een beschadigende manier zingen.'

(Uit Het Nieuwsblad Magazine van 13 september 2014)

Nog meer 'In het nieuws'?
Volg de open Facebookpagina van Collegeman!